

som med hensyn til foranstaltningerne. Flere af de foranstaltninger, som omhandles i udkastet, vil være specielt egnede til at påvirke en grønlænder, men ganske uanvendelige over for en dansker, der arbejder en sommer i Grønland, eller over for en fremmed fisker, som opholder sig nogle få dage i en koloni.

Det vigtigste jurisdiktionsspørgsmål angår handlinger foretaget på grønlandsk territorium. Udkastet bestemmer, at sådanne handlinger altid omfattes af loven, når gerningsmanden har bopæl i Grønland. Gennem bopælskriteriet skal retten kunne udskille personer, som ikke findes at have en sådan tilknytning til landet, at loven uden videre bør anvendes. Med hensyn til disse personer skal jurisdiktionen forudsætte, at de opholder sig i Grønland på forfølgningstiden, og at der kun kan blive spørgsmål om idømmelse af bøde, konfiskation eller forbud mod ophold i Grønland. — Kommissionen er enig i, at der kan lægges nogen vægt på bopælskriteriet. Man finder det imidlertid rigtigst at foreslå, at bopælsspørgsmålet principielt er uden betydning for jurisdiktionen, men at der alene skal åbnes adgang til at henvise sager mod ikke-bosatte personer til retsforfølgning i Danmark. Gennem dette forslag bliver udgangspunktet et territorialprincip, med mulighed for at bøde på særlig uheldige konsekvenser ved at henlægge afgørelsen til dansk domstol.

Kommissionen har overvejet, om det er heldigt generelt at gennemføre kriminallovens anvendelse i sager mod bosatte personer. Det må formentlig erkendes, at der kan forekomme tilfælde, hvor en person — f. eks. en dansk tjenestemand — vel gennem længere tids ophold i det grønlandske samfund har opnået en ikke ringe tilknytning til dette, men hvor det dog er bedst stemmende med dansk retsopfattelse, at eksempelvis ansvaret for en grov voldsforbrydelse, berigelsesforbrydelse, sædelighedsforbrydelse eller statsforbrydelse bedømmes efter straffelovens regler. Herfor vil tillige den omstændighed tale, at lovovertræderen i mange tilfælde ikke kan ventes at forblive i Grønland, og at en foranstaltning derfor ikke vil have det formål at fremme hans tilpasning til de grønlandske samfundsforhold. For at imødekomme de nævnte hensyn foreslår kommissionen, at adgangen til at henvise en kriminel sag til behandling i Danmark ikke blot skal være til stede med hensyn til ikke-bosatte personer, men tillige over for gerningsmænd, hvis tilknytning til det grønlandske samfund iøvrigt har en sådan løsere karakter, at forudsætningerne for anvendelse af kriminallovens foranstaltninger ikke er til stede. Kommissionen anser det som en selvfølge, at denne bestemmelse kun undtagelsesvis skal bringes i anvendelse over for danskere i Grønland. I relation til den ønskede principielle ligestilling mellem grønlændere og fremmede må det betones, at den foreslåede regel ikke er dikteret af noget ønske om at muliggøre en mildere behandling af danskere; som oftest vil straffeloven rimeligvis medføre en strengere retsfølge.

Udkastets retsfølger dækkes af udtrykket „foranstaltninger“. Der tages principielt afstand fra tanken om at basere samfundets reaktion over for lovovertrædelser på repressive synspunkter. Begrebet „straf“ finder derfor ingen anvendelse. Lovens hovedformål er — foruden at give en kodifikation af gerningstyperne — at anvise reaktionsmidler, som direkte retter sig mod at hidføre det specialpræventivt gunstigste resultat i hvert enkelt tilfælde. Udkastet betyder i denne henseende en fortsættelse af de bestræbelser, som hidtil har præget grønlandsk ret. Straffelovskommissionen kan give sin fulde tilslutning til denne kriminalpolitiske linie.

Til den *opregning af foranstaltninger*, som udkastets § 81, stk. 1, (nu § 85) indeholder, har kommissionen intet at bemærke. Dog finder man, at advarsel bør medtages som den første foranstaltning. Det er oplyst, at advarsel hyppigt anvendes i Grønland, og da